

Міністерство освіти і науки України

**УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА**

**Факультет іноземної філології
Кафедра прикладної лінгвістики,
порівняльного мовознавства та перекладу**

**ЗБІРКА ПЕРЕКЛАДІВ
учасників**

**ІХ Міжнародного студентського конкурсу перекладу
«Переклад як засіб актуалізації
етномовних картин світу»**

Київ — 2025 р.

Переклади учасників ІХ Міжнародного студентського конкурсу перекладу «Переклад як засіб актуалізації етномовних картин світу»: збірка перекладів учасників ІХ Міжнародного студентського конкурсу перекладу. Київ: УДУ імені Михайла Драгоманова, 2025. 54 с.

У збірці перекладів учасників ІХ Міжнародного студентського конкурсу перекладу «Переклад як засіб актуалізації етномовних картин світу» представлено переклади, що їх виконали переможці конкурсу за чотирма номінаціями, а саме: *Номінація 1* — переклад англійського поетичного твору українською мовою; *Номінація 2* — переклад українського поетичного твору англійською мовою; *Номінація 3* — переклад тексту української пісні англійською мовою; *Номінація 4* — переклад тексту англійської пісні українською мовою.

Матеріали збірки надають можливість ознайомитися з творчими результатами обдарованої молоді і отримати уявлення про індивідуальне володіння словом майбутніх перекладачів і викладачів.

Редакційна колегія:

Голова редакційної колегії — ***Н. Є. Леміш***, доктор філологічних наук, професор, декан факультету іноземної філології.

Співголова редакційної колегії — ***П. Ю. Шопін***, доктор філософії з германістики, доцент кафедри прикладної лінгвістики, порівняльного мовознавства та перекладу факультету іноземної філології.

Друкується за рішенням кафедри прикладної лінгвістики, порівняльного мовознавства та перекладу факультету іноземної філології Українського державного університету імені Михайла Драгоманова (протокол № 9 від 10 квітня 2025 р.)

Переклади друкуються в авторській редакції.

ЗМІСТ

<i>Номінація 1</i> — переклад англійського поетичного твору українською мовою:	4
Анастасія Веремієнко	6
Марина Думитрович	7
Юлія Кавчак	8
Дарія Кривонос	9
Наїна Мірошніченко	10
Євгенія Стародуб	11
Ольга Безрядіна	12
Анастасія Буєвич	13
Олександр Корольчук	14
Ксенія Лобанова	15
Світлана Шило	16
<i>Номінація 2</i> — переклад українського поетичного твору англійською мовою:	17
Alice Lee	18
Genevieve Morgan	19
Катерина Коваленко	20
Яна Шахова	21
Юлія Воскобойник	22
Мар'яна Галась	23
Святослав Корпош	24
Євгенія Стародуб	25
Софія Чепур	26
<i>Номінація 3</i> — переклад тексту української пісні англійською мовою:	27
Олександра Павлів	29
Вікторія Барицька	31
Ілля Клещ	33
Мар'яна Галась	35
Валерія Грицан	37
Ангеліна Рудик	39

<i>Номінація 4</i> — переклад тексту англomовної пісні українською мовою:	41
Єлизавета Семенова	43
Євгенія Белицька	45
Владислава Рослик	47
Варвара Бурмістрова	49
Сніжана Грисюк	51
Поліна Дудкіна	53

Номінація 1

Переклад англійського поетичного твору українською мовою
ОРИГІНАЛ

Love

Кae Tempest

The way you hold your cup in a closed fist
Your wrists that get rheumatic in the rain
Your long feet, long legs and bony shoulders
Your smile a crash of teeth from nose to chin.

Your eyes drop three octaves when you want me
Your body is transposed into the key
Of sand dunes, raw quartz, heat from a low sun.
Suddenly as graceful as when you dance
No longer smashing your limbs into
Unmoving table-tops or burning your hands
On every available hot surface
Or head-butting the car door when you dive in

You know, it used to keep me up at night,
The lack of you

ПЕРЕКЛАДИ

Анастасія Веремієнко

Кохання

Те, як стискаєш чашку у долоні
І ломить руки твої в мряк чи зливу
І легкі кроки, сухі плечі, довгі ноги,
І посмішка твоя обличчя відкрила.
Зіниці падають у сутінь від бажання,
І тіло лад міняє без вагання,
Як той пісок, розпечений під сонцем,
Чутливо плине тіло в своїм танці.
Вже не спіткнешся ти об стіл так випадково,
Крокуючи до нього навмання,
Руки без опіків залишаться раптово,
В авто не вріжешся чолом зрання.
Твою відсутність чітко відчувала
Вночі не спала

Кей Темпест

Кохання

Кей Темпест

Як ти тримаєш чашку в стиснутій руці
Твої зап'ястки ревматичними стають в дощі
Твої довгі ступні й ноги, кістляві передпліччя
Твої усмішки – зіткнення зубів на пів обличчя.

Твої очі опускаються на три октави, коли ти мене хочеш
Твоє тіло перевтілено в тональність
Піщаних дюн, необробленого кварцу, жару від зірниці.
Раптом, таку ж витончену, як твій танець
Більше ти не гупаєш своїми кінцівками об
Непорушні стільниці чи обпікаєш свої руки
Об кожну годящу пекучу поверхню
Чи б'єш чоло, влітаючи в авто

Знаєш, колись, вона не давала мені спати,
Твоя відсутність

Кохання

Кей Темпест

Те, як у стиснутій руці горня тримаєш
Твої зап'ястки, що на дощ ниють
Твої довгі стопи, ноги, плечі кістляві
Твоя усмішка незграбна, і така широка

Твій погляд глибшає на три октави, коли хочеш мене,
Твоє тіло транспонує у тональність
Піщаних дюн, білого кварцу, заходу сонця хіть.
Раптово й так ніжно, як коли танцюєш
Уже кінцівками не зачіпаючи
Поверхні столів чи руки ти обсмалюєш
Кожною можливою гарячою поверхнею
Чи як б'єшся головою об дверцята автомобіля

Знаєш, вона ж спати мені не давала,
Тебе нестача

Кохання

Кей Темпест

Як міцно пальці горнутья до чашки
І ниють в дощ твої покручені зап'ястя
Як довгі ноги й гострі плечі крають простір
Як ти оголюєш всі зуби, сміючись

Очі твої спадають в глибші реєстри коли мене бажаєш
Тіло твоє звучить в тональності
Піщаних дюн, кристалів кварцу, спеки призахідного сонця.
І враз ти линєш ніби в танці плавко
Вже не збиваєш ноги об кути, не обпікаєш пальці
Торкаючись розжарених поверхонь
Й не оступаєшся, пірнаючи в авто

Знаєш, колись мене це несло крізь безсонні ночі
Постійний брак тебе

Кохання

Кей Темпест

Те, як ти тримаєш чашку в стиснутій руці,
Твої зап'ястя, що болять під час дощу,
Твої довгі ступні й ноги, і кістляві плечі ці,
І усмішка твоя, від підборіддя аж до носа.

В момент жадоби очі ці спускаються на три октави,
А тіло переноситься в тональність
Піщаних дюн, дикого кварцу, і тепла низького сонця.
Раптом ти граційний, як на танцях,
Не розбиваєш вже кінцівки об
Стільниці нерухомі, не обпікаєш пальці
Об кожнісіньку поверхню, що є хоч ледь гаряча
Не б'єшся головою об машину, як сідаєш

Знаєш, відсутність тебе раніше
Не давала спати.

Кей Темпест

Любов

Те, як затискаєш горня у кулаці
Твої зап'ястя ломить ревматизм у дощ
Довгі ноги, довгі ступні і кістляві плечі
Усмішка наче блискавка від носа і до підборіддя.

Твій погляд падає на три октави, коли мене жадаєш
Тіло переходить у тональність піщаних дюн,
Непогранованого гірського кришталю,
Сонця на вечірнім прюзі і його тепла.
Така раптова грація немов у танці
Твої кінцівки більше не врізаються
У нерухомі стільниці і ти не обпікаєш руки
Де тільки знайдеш щось гаряче
Не буцаєш головою об дверцята
Коли пірнаєш усередину авто

А знаєш, коли тебе не було,
Ночами я не могла спати

Кей Темпест

Любов

Ти горнятко тримаєш, стискаючи міцно кулак.
Зап'ястя ниють, коли дощ спадає.
Твої довгі ступні, ноги, випнуті плечі.
Посмішка — блиск зубів від носа до підборіддя.

Очі твої гаснуть на три октави,
Коли пристрасті вгадую знак.
Тональність твого тіла — ритм піску,
Відлуння кварцу, сонця теплий подих.

І раптом — грація в танку:
Не врізаєшся в столи,
Не палиш рук об розпечені плити,
Лобом не б'єшся об дверцята,
Коли в автівку пірнаєш хутко.

Тож знай,
Я не спала ночами — бо тебе не вистачало до нестями.

Люблю

Кей Темпест

Як ти тримаєш чашку, міцно стиснувши кулак,
Твої руки, які проймає ломота під час дощу
Твої довгі стопи, довгі ноги та кістляві плечі
Твою посмішку, яка простяглась від носа до підборіддя.

При бажанні мене твої очі темніють на три відтінки,
А твоє тіло віддає нотами
Піщаних дюн, необробленого кварцу, жаром низького сонця.
Під час танцю раптово набуваєш витонченості,
Більше не вдаряючись об
Столи чи обпікаючи руки
Всіма можливими гарячими поверхнями,
Чи вдаряючись головою, коли сідаєш в машину

Знаєш, саме через це мене не брав сон —
Через нестачу тебе

Кохання

Кей Темпест

Те, як ти тримаєш чашку міцно у руці
Твої зап'ястя, що реагують на погоду
Твої витончені ступні, довгі ноги і тендітні плечі
Твоя посмішка – така широка.

Твій погляд стає млосним, коли ти хочеш мене
Твоє тіло перетворюється на
Піщані дюни, необроблений кварц, жар низького сонця.
Несподівано, таке ж граційне, як коли ти танцюєш
Більше не травмуючись об
Нерухомі стільниці або обпікаючи руки
На кожній доступній гарячій поверхні
Або не вдаряєшся об двері автомобіля, коли ти сідаєш у нього

Знаєш, раніше я не міг спати вночі,
Коли тебе не було поруч

Кохання

Кей Темпест

Те, як ти тримаєш чашку, міцно стискаючи її в кулаці
Твої зап'ястя, що болять у дощ
Довгі ступні, ноги, кістляві плечі
Усмішка, як вибух радості від носа до підборіддя.
Твої очі падають на три октави вниз, коли мене бажаєш
А тіло перетворюється на ключ від таємниць
Піщаних дюн, сирого кварцу, тепла від заходу сонця
Раптом витончений як у танці
Більше не б'єш своє тіло об
Столи, не опалюєш руки
На кожній відкритій гарячій поверхні
Не врізаєшся головою в двері машини встрибуючи в неї
Знаєш, це колись не давало мені спокою ночами
Відсутність тебе...

Кохаю

Кей Темпест

Перед очима – спогад про чашку, яку ти огортаєш пальцями.
Про твої зап'ястя, які ниють на зміну погоди.
Про виразні стопи, довжину твоїх ніг та сухорляві плечі.
Про усмішку твою – сліпучу, безмежну: аж до вух.

Про погляд, що змінює реєстр – від палкої пристрасті до мене.
Про силует твій, що резонує із мовчанням дюн, непідробністю діаманта,
Теплом проміння, що багрянить небо.
Як він раптом починає рухатися в ритмі грації,
Тепер не врізаючись в гострі кути,
Тримаючи руки подалі від жару розпашілих плит,
Пригинаючи голову, коли пірнає у відчинені дверцята авто.

Колись ночами мої зіниці блукали в безсонні тільки тому,
Що шукали тебе.

Номінація 2

Переклад українського поетичного твору англійською мовою ОРИГІНАЛ

відгомін

Катерина Балашова

нині ці стіни завше тихі на дотик –
опалі паруси з цегли напнуться від протягу
що гойдає коридори й вузли того дому
з пусткою замість кривлі й оком на дверях;
звук годинника на горищі:

цок

стан часу – хистка тростина
але тонкі речі буває найважче зламати

цок цок

спіралі стін в'ються над багаттям
крізь віконні ікла звідкись тихо нісся бог

ПЕРЕКЛАДИ

Alice Lee

Kateryna Balashova

Reverberation

Now these walls are always silent to the touch.
Brick sails, collapsed in, will fill with the draft
That sways the hallways and landings of that house
With a void for a roof, and a peephole in the door;
The sound of a clock in the attic:

Tick

Time in this state is a supple reed
But delicate things are the hardest to break.

Tick tock

Spirals of stone wall curl up above the bonfire
And, through the window's fangs, God's whisper carries

Genevieve Morgan

Kateryna Balashova

Resonance

These days the walls always feel quiet against the skin -
the collapsed brick sails will billow in the draft
that sways the corridors and nodes of the house
with a void for a roof and an eye in the door;
the sound of a clock in the attic:
tick
the essence of time is like a delicate reed
still the finer things tend to break last
tick tock
spirals weave up the walls over the flames
from somewhere through the window tusks, god quietly drifts in.

Echo

Kateryna Balashova

These walls, forever silent to the touch –
Brick sails collapsed, swelling with the draft,
That stirs the halls, the tangled veins of home,
A void in the roof, the eye in the door of chrome.

The old attic clock strikes:
Tick.
Time, a fragile reed, goes quick,
The thinnest things resist the break.
Tick. Tick.

The walls spiral upward, smoke above a pyre,
Through window fangs, softly, a God drifts in.

Resonance

Kateryna Balashova

I touch those walls — they are silent now,
The fallen brick sails will swell with a wind breath
They rock the rigging, the halls of that house
With nothing above and a spyhole on my way out;
Clocks tick in the attic:
Tick
Time is a thread utterly thin
Hard to tear when it's deeply sewn in
Tick-tock
The walls rise high as blazes burn below
Through shards, there, God darting without a word.

an echo

Kateryna Balashova

now these walls are ever quiet to the touch –
the fallen brick sails will strain from the draught
that swings the corridors and knots of that house
with a void in place of the roof and an eye on the door;
the sound of a clock in the attic:
tick
the state of time – a rickety cane
but fine objects happen to be the hardest to break
tick-tock
the coils of the walls curl above the bonfire
through the window fangs a god rushed quietly from somewhere

Echo

Kateryna Balashova

These walls now silent, soft to the touch,
Once sails of brick, now still as such.
A draft unfolds them, stretching wide,
Through halls and knots of this house inside.
A roofless void, a watchful door,
A clock ticks faintly on the floor:
Tick, tock.
Time's a reed, so thin, unsure,
Yet fragile things can long endure.
Tick, tock.
The walls twist high like spiral pyres,
Above the hearth of ancient fires.
Through window fangs, a whisper came.
Maybe quiet God, maybe dangerous flame.

Святослав Корпош

Kateryna Balashova

Now these walls are ever silent to the touch—
fallen sails of brick swell in the draft's clutch,
rocking the halls and the twisted core
of a house with a void for a roof, and an eye on its door.

The clock on the attic whispers:

tick

time stands—a reed that sways and bends,
but the frailest things are the hardest to end.

Tick, tick

the spirals of walls coil above the flame,
while through window fangs, quietly, God came.

Kateryna Balashova

repercussion

today these walls are always quiet to the touch
limp brick sails start filling with the draught
which whispers through the hallways and the junctions of that house
with an emptiness instead of a roof and a magic eye on the door;
the sound of the clock in the attic:

tick tock

a state of time is like a swaying cane
but slender things are the hardest to break

tick tock

curls of the wall swirling over the bonfire
god quietly dashed somewhere through the fangs of the windows

echo

nowadays, these walls are quiet to the touch
fallen brick sails are taut by the draft
which swings the corridors and nodes of that house
with a hollow roof and an eye on the door;
the sound of a clock in the attic:
tick
the state of time is a shaky cane
but delicate things are the hardest to break
tick tock
the spirals of the walls curl over the fire
through the window fangs, God was quietly passing by

Номінація 3
Переклад тексту української пісні англійською мовою
ОРИГІНАЛ

Музика: Крихітка
Слова: Олена Герасим'юк

Під весняним дощем

Я не хочу нічого відчувати -
 Кожен день втрати...
Я не хочу нікого більше знати -
 Кожен день втрати...
Я не хочу дружити чи кохати -
 Кожен день втрати...
Залишатись на місці чи тікати -
 Кожен день втрати...

Засвіти мені сонцем жовтим,
Нашу пам'ять не знищить жоден!..
Я ловлю останній промінь,
Я ловлю останній твій промінь,
 Як постріл у серце...
Не тепло, але тільки спогад,
Відчуваю тебе десь поряд:
В блискавці, й серед грому,
 І під весняним дощем...

Не злічити, не поррахувати -
 Кожен день втрати...
Не пробачити, не подарувати -
 Кожен день втрати...
Не забути і не досягнути
 Хто із нас наступний...
Не повірити і не прийняти -
 Кожен день втрати...

Відчуваю - пуста планета,
Та шукатиму де ж ти, де ти?..
Проявись мені у нетрях,
Проявись мені у нетрях,

Чи серед чужих облич...
Бо твій спогад - це теплий промінь,
Твоє серце любові повне!
Хай почнеться весняна повінь,
Змиє із нас цей біль...

Я не хочу нічого відчувати -
Кожен день втрати...
Я не хочу вірити, чекати -
Кожен день втрати...
Я не хочу мріяти, плекати -
Кожен день втрати...
Я не хочу впасти і лежати -
Кожен день втрати...

Робить оберт планета в тиші,
Наші долі - це просто вірші...
Завтра тут любитимуть інші,
Завтра тут любитимуть інші,
Зовсім не ми...
Лиш самотність єдина прийме,
Нам відкриє свої обійми,
Гостре лезо із серця вийме,
Падає білий сніг...

ПЕРЕКЛАДИ

Олександра Павлів

Музика: Крихітка
Слова: Олена Герасим'юк

Under the Spring Rain

I don't want to feel anymore –
Every loss cuts to the core...
I don't want to meet or see –
Every loss takes you from me...
I don't want to love or be friend –
Every loss that doesn't end...
I don't want to stay or flee –
Every loss haunts endlessly...

Shine the yellow sun so bright,
No one can erase our light!
I catch the final sunbeam,
I catch your fading dream,
Like a bullet through my heart...
Not warmth, just memory's trace,
I feel you near this place:
In lightning's sudden flare,
In thunder's echoing prayer,
And under the spring rain...

Can't count, can't measure –
Every loss steals someone treasured...
Can't forgive, can't share –
Every loss brings despair...
Can't forget or understand
Who'll be next to leave this land...
Can't believe or accept fate –
Every loss leaves wounds that ache...

I feel – the world is bare,
Yet I seek you everywhere...
Appear to me in shadow's den,
Appear to me once again,
Or in strangers' faces lost...
Your memory's a warm ray,
Your heart loved night and day!
Let spring's flood rise and flow,
Wash away this endless woe...

I don't want to feel anymore –
Every loss is another war...
I don't want to hope or wait –
Every loss seals cruel fate...
I don't want to dream or grieve –
Every loss is hard to believe...
I don't want to fall and lie –
Every loss makes me cry...

The world spins in silence deep,
Our fates are poems that weep...
Tomorrow, others will find love,
Tomorrow, under the skies above,
But not us, not you and I...
Only loneliness remains,
To heal or share these pains,
To pull this blade from my heart,
As white snow falls apart...

Under the springtime rain

I don't want to feel anymore –
Every day, losses...
I don't want to know anyone more –
Every day, losses...
I don't want to love or befriend –
Every day, losses...
Should I stay or keep on running? –
Every day, losses...

Shine for me with golden light,
No one takes our past from sight!
I am catching the last beam,
I am catching your last beam
Like a bullet through my heart...
Not warmth, just a fleeting ember,
But your presence, I remember –
In the thunder, in the storm,
Under the springtime rain...

Can't be counted, can't be measured –
Every day, losses...
Can't be forgiven, can't be given –
Every day, losses...
Can't be forgotten, can't be grasped
Who's next?...
Can't be believed, can't be accepted –
Every day, losses...

This whole world feels cold and hollow,
I will look for you, where are you?
Show yourself inside the twilight,
Show yourself inside the twilight,
Or in strangers' eyes...
For your memory's a warming light,
Your heart is full of love, so bright!
Let the spring flood wash away,
And cleanse us from the pain today...

I don't want to feel anymore –
Every day, losses...
I don't want to believe or wait –
Every day, losses...
I don't want to dream or cherish –
Every day, losses...
I don't want to fall or stay –
Every day, losses...

The planet spins in quiet space,
Our fates are just a fleeting trace...
Love will come again to others,
Love will come again to others,
But never to us...
Only loneliness will accept me,
And open wide its cold embrace,
Takes the blade from my heart,
As the white snow falls in grace...

Under the spring rain

I don't want to feel this way -
 Only losses every day...
I don't want to know you, nay -
 Only losses every day...
I don't want to love, I say –
 Only losses every day...
 Do I stay or run away –
 Only losses every day...
Light me up with golden sun,
Our memories can't be undone!..
 As I catch the last ray,
 As I catch your last ray,
 Like a shot, to my heart...
It's not warm, just memory
Yet I feel you just near me:
Through thunder and lightning,
And under the spring rain...
Could not count this, no way -
 Only losses every day...
Can't forgive, cannot give away -
 Only losses every day...
Can't forget, cannot learn, nay---
 Who is next, on the way...
Cannot believe and can't obey -
 Only losses every day...
I feel it – a planet so lone,
But where, oh where have you gone?..
 Show yourself from in the crowd,
 Show yourself from in the crowd,
 Amongst faces unknown...
Because your memory's my lifeblood,
 Your heart is full of love!
 So let this spring rain flood,

And wash away the pain...
I don't want to feel this way –
 Only losses every day...
I don't want to hope and wait –
 Only losses every day...
I don't want to dream away -
 Only losses every day...
I don't want to just rot away -
 Only losses every day...
The planet spins, a silent chime,
Our fate is just some rhyme...
And others will love here, next time,
Others will love here, next time,
 Not us...
Only loneliness has for us a place,
She'll take us into her embrace,
All our pain she will erase,
 White snow falls...

Мар'яна Галась

Музика: **Крихітка**

Слова: **Олена Герасим'юк**

Under the Springtime Rain

Under the springtime rain I stand.
I don't want to feel again, not a single hand.
Every day a loss. I see it clear.
A world that fades year after year.
I don't wish to meet or know.
Every day a loss as the time moves slow.
No love to find, no bond to grow.
Every day a loss, with nowhere to go.
Shine for me, the golden sun!
Memories can't be undone.
I catch the last beam of your light.
A fleeting ray, burning bright,
Like a shot through the heart, so sharp.
No warmth, but a cold, a fading spark.
I feel you close in this empty space,
In the thunder's roar, a fleeting trace,
In the lightning's glare, the storm's embrace,
And in the rain that fills the place.
No counting now, no numbers to say
Every day a loss in the world of grey.
No forgiving, no debts to repay.
Every day a loss as night turns to day.
No forgetting, no way to see.
Who's next to fall, or who's still free?
No believing, no breaking free.
Every day a loss – this pain in me.
I feel it now, a hollow Earth!
But still I search for your rebirth.
Show yourself in the forest's deep,
In the shadow's dark where secrets sleep,
Or in a stranger's face, I plead
For your memory, a warming deed.
Your heart was love, full and bright,

A warming ray in the endless night.
Let the springtime floods begin to rise!
Wash away the pain, the lies!
I don't want to feel a thing.
Every day a loss – a silent ring.
I don't want to wait or dream.
Every day a loss. It's never what it seems.
I don't want to hope or weave.
Every day a loss. I can't believe.
I don't want to fall or grieve,
Every day a loss, the weight I leave.
The Earth turns slowly, calm and still,
Our fates are psalms, a fleeting thrill.
Tomorrow others will love and yearn,
Tomorrow others will take their turn —
But not you and me, no, not today...
Only loneliness will guide my way.
It wraps me tight, a bitter hand,
Embrace me now, help me withstand!
Its sharp blade takes the pain I feel.
And the white snow falls, soft and real...

Валерія Грицан

Музика: Крихітка
Слова: Олена Герасим'юк

Amidst a spring rain

I want to toss all my emotions out –
Every day another loss...
I want to cut ties with everyone –
Every day another loss...
Friends or lovers, I don't want that
Every day another loss
To remain in place or flee –
Every day another loss
Enlighten me with sunlight, golden,
Our memory can be erased by no one!..
I catch the last gleam,
I catch the last gleam of you,
Like a shot in the heart...
No warmth, but only a memory
I can feel you somewhere near:
In the flash of lightning, and in thunder,
And amidst a spring rain...
Countless and numberless –
Every day another loss...
Can not forgive, can not absolve –
Every day another loss...
Unable to forget and to imagine
Whose turn is next...
Unable to believe and to admit –
Every day another loss...
I sense – the earth is desolate,
I will search for where you are, where?..
Appear to me in the wild,
Appear to me in the wild,
Or among strangers' faces...
'Cause memory of you – like a beam of sunlight,
Your heart is brimming with affection!

Let spring floods spread over,
And wash the pain away...
I want to toss all my emotions out –
Every day another loss...
I don't want to believe, nor await –
Every day another loss...
I don't to dream, nor cherish –
Every day another loss...
I don't want to give up without a fight –
Every day another loss...
The earth revolves without anyone knowing,
Our fates are just poetry...
Tomorrow the love here will belong to others,
Tomorrow the love here will belong to others,
Not us at all...
Only solitude will accept us,
Offer a welcoming embrace,
Take the sharp blade out from the heart,
Falling white snow...

Ангеліна Рудик

Музика: Крихітка
Слова: Олена Герасим'юк

Under the Spring Rain

I don't want to feel a thing,
Every day's a loss...
I don't want to know a soul,
Every day's a loss...
I don't want to love or care,
Every day's a loss...
Should I stay or leave it all?
Every day's a loss...

Shine on me, yellow sun,
Our memory's never undone!
I catch the last light,
I catch your last light,
Like a shot to my heart...
No warmth, just a memory,
I feel you close to me,
In the lightning, in the thunder,
And under the spring rain...

It's hard to count, hard to know,
Every day's a loss...
Can't forgive, can't let go,
Every day's a loss...
Can't forget, don't understand,
Who's next to fall...
Can't believe, can't accept,
Every day's a loss...

I feel it—an empty sky,
But I'll search for you, where you hide,
Show yourself to me, don't go,
Show yourself to me, don't go,
Or in a stranger's eyes...
Your memory's a warm light,

Your heart full of love,
Let the spring rain come down,
Wash away this hurt from us...

I don't want to feel a thing,
Every day's a loss...
I don't want to wait or dream,
Every day's a loss...
I don't want to fall or try,
Every day's a loss...
I don't want to lie down,
Every day's a loss...

The world turns in quiet night,
Our fates are poems, soft and light,
Tomorrow others will love here,
Tomorrow others will love here,
Not us, not us...
Loneliness will take us in,
Open arms and let us in,
A sharp blade will free my heart,
And the white snow falls...

Номінація 4

Переклад тексту англомовної пісні українською мовою

ОРИГІНАЛ

I'm Coming Out

Gogol Bordello

Was so down and out
Now so up and in
Yeah roped in
So roped in
Into living the dream
Straight out of zombie lifestyle magazine

But I'm coming out
Yeah I'm coming out
Be it hell or high water
Flood or a drought
I'm coming out
So meet me outside of opiate den
And love me, love me
As hard as you can
And take whatever you need from me
I'm still your post-human man

Politicized is the sacred, politicized is profane
Politicized that which cannot be even explained
Politicized is every human who somehow dares
Not to partake in post-human affairs

Then one day your Psychea flies in
Says "Hey buddy, where the hell have you been?"
Well, I've been living the dream
Straight out of zombie lifestyle magazine

But I'm coming out
Be it hell or high water, flood or a drought
I'm coming out
So meet me outside of opiate den
And love me, love me as hard as you can

And take whatever you need from me
I'm still your post-human man
Psych-*ea*
Psych-*ea*
Psych-*ea*, heya heya heya
Psych-*ea*
Para-Psych-*ea*
Psych-*ea*, heya heya heya
Then one day your Psychea flies in
Says "Hey buddy, where the hell have you been?"
I've been living the dream
Straight out of zombie lifestyle magazine

But I'm coming out
Be it flood or a drought
Then one day your Psychea flies in
Says "Hey buddy, where the hell have you been?"
Well, I've been living the dream
Straight out of zombie lifestyle magazine

But I'm coming out
I'm coming out

So meet me outside of opiate den
And love me as much as you can
And take whatever you need from me
But don't cut out on me
I need you here

ПЕРЕКЛАДИ

Єлизавета Семенова

Гоголь Борделло

Вшиваюсь я

Був на дні зовні,
Зараз тут і, так,
Жити втягнений,
Досконале
Наче уві сні
Глянцеве життя зомбі

Вшиваюсь я...
Щосили й щодуху
Крізь повінь й посуху
Вшиваюсь я!
Тож зустрінь мене зовні нарко-кубла
Та кохай, кохай мене міцно, мала!
І бери досхочу, не тисни на стоп —
Досі твій, та той що вижив хлоп!

Політизоване – священне, політизоване – гріх
Політизоване – що навіть не поясниш для всіх!
Політизований кожен, хто насмілиться встати
Та пост-людських снів більше не мати

Тож однОго дня твоя Психея зможе прийти,
Скаже «Друже, тебе збіса важко знайти!»
О, я навіжено марив всі дні
Тим глянцевим життям зомбі

Та вшиваюсь я..
Щосили й щодуху
Крізь повінь й посуху
Вшиваюсь я!

Тож зустрінь мене зовні нарко-кубла
Та кохай, кохай мене міцно, мала!
І бери досхочу, не тисни на стоп —
Досі твій, та той що вижив хлоп!

Псих-ея! Псих-ея!
Псих-ея! Гей-я, гей-я, гей-я! Гей-я!
Псих-ея! Пара-Псих-ея!
Псих-ея! Гей-я, гей-я, гей-я!

Тож однОго дня твоя Психея зможе прийти,
Скаже «Друже тебе збіса важко знайти!»
О, я навіжено марив всі дні
Тим глянцеvim життям зомбі

Та вшиваюсь я..
Вшиваюсь я!
Тож однОго дня твоя Психея зможе прийти,
Скаже «Друже тебе збіса важко знайти!»
О, я навіжено марив всі дні
Тим глянцеvim життям зомбі

Та вшиваюсь я!
Вшиваюсь я!

Тож зустрінь мене зовні нарко-кубла
Та кохай, кохай мене міцно, мала!
І бери досхочу, все тепер маєш ти!
Не залишай на самоті
Мені потрібна ти!

Більш не сплю

Без настрою був
Тепер стан весь мій
Так, без дій
Без дій
Жив у колі мрій
З журналу про життя, що проживає гній
Та я більш не сплю
Так, не сплю
Чи то пекло, чи море
Струміль води чи вогню
Я не сплю
Зустріч буде десь не тут і не там
Люби, люби мене
Як не снилося нам
Якомога більше візьми від мене
Я не дивлюсь у очі рабам
Політизоване святе, політизоване брудне
Політизоване те, що не поясниш ніде
Політизований той, кому дістало снаги
Іншодумців не вигнати
І потім приходять Психея в дім твій
Питає: «Мій друже, де проходив твій бій?»
Жив у колі мрій
З журналу про життя, що проживає гній
Та я більш не сплю
Чи то пекло, чи море, струміль води чи вогню
Я не сплю
Зустріч буде десь не тут і не там
Люби, люби мене, як не снилося нам
Якомога більше візьми від мене
Я не дивлюсь у очі рабам

Психея
Психея
Психея-хея-хея
Психея
Пара-Психея
Психея-хея-хея-хея
І потім приходять Психея в дім твій
Питає: «Мій друже, де проходив твій бій?»
Живу все ще у колі мрій
З журналу про життя, що проживає гній
Та я більш не сплю
Я не сплю
Зустріч буде десь не тут і не там
Люби, люби мене, як не снилося нам
Якомога більше візьми від мене
Не зважай на мене
Хочу тут бачить тебе.

Я виринаю

Був такий невіглас безнадійний.
Тепер лише угору шлях єдиний.
В затягнутій мотузці висів я.
Наразі сильно втягнутий
В омріяне життя
Зі стильного журналу про зомбі-буття.

Але я борсаюсь.
Так, я виринаю
Крізь пекло й повінь
Потоп і посуху
Я відроджуюсь.
Зустрінеш мене чи відмовишся?
Знову покохаєш чи відсторонишся?
Візьми, що хочеш! Прийми нове!
Бо я – твій надсучасний мен!
Увесь в тебе! Чи вже не до мене?

Політизоване – святе, політизоване – земне.
Політизоване – слова про незначне.
Політизованою є навіть людина, що осторонь від тяжкої днини.

Аж раптом мчить Психея твоя,
Сама не своя: «Де тебе в біса носило?»
А у мене жевріло омріяне життя
Зі стильного журналу про зомбі-буття.

Але я борсаюсь.
Так, я виринаю
Крізь пекло й повінь,
Потоп і посуху.
Я відроджуюсь.
Зустрінеш мене чи відмовишся?
Знову покохаєш чи відсторонишся?

Візьми, що хочеш! Прийми нове!
Бо я – твій надсучасний мен!
Увесь в тебе! Чи вже не до мене?

Психея!
Психея!
Психея, хея, хея, хея!
Пара-Психея!
Психея, хея, хея, хея!
Аж раптом мчить Психея твоя,
Сама не своя: «Де тебе в біса носило?»
А у мене жевріло омріяне життя
Зі стильного журналу про зомбі-буття.

Але я борсаюсь.
Так, я виринаю
Крізь пекло й повінь,
Потоп і посуху.
Аж раптом мчить Психея твоя
Сама не своя: «Де тебе в біса носило?»
А у мене жевріло омріяне життя
Зі стильного журналу про зомбі-буття.

Але я борсаюсь.
Так, я виринаю
Крізь пекло й повінь,
Потоп і посуху,
Я відроджуюсь.
Зустрінеш мене чи відмовишся?
Знову покохаєш чи відсторонишся?
Візьми, що хочеш! Прийми нове!
Але не покидай мене!
Ти потрібна мені будь-де.

Я втечу

Вчора я був бідняк
Тепер я іншим став
Так, спокушав
О, спокушав
Жить як зомбак
Колись в журналі бачений чувак

Та я втечу
Так, я втечу
З вогню й води
З мідної труби
І я втечу
Прийми ти мене з опіатів барлоги
Люби, відлюби
Без застороги
Все що захоч тобі віддам
Безлюдь людський, твій до кінця дороги

Політизовані святі, політизовані атеїсти
Політизовані ті, яких в башку не вмістиш
Політизований кожний чувак
Хто в безлюдські справи не пхає п'ятак

І от вліта Психея мов літак,
Рече: «І де ж ти, вбіса, був, хлопак?»
А я жив як зомбак
Як колись в журналі бачений чувак

Та я втечу
З вогню й води, з мідної труби
І я втечу
Прийми ти мене з опіатів барлоги
Люби, відлюби, без застороги
Все що захоч тобі віддам
Безлюдь людський, твій до кінця дороги

Пси-хея
Пси-хея
Пси-хея-хея-хея-хейя
Пси-хея
Пара-Пси-хея
Пси-хея-хея-хея-хейя
І от вліта Психея мов літак,
Рече: «І де ж ти, вбіса, був, хлопак?»
А я жив як зомбак
Як колись в журналі бачений чувак

Та я втечу
Із мідних труб
І от вліта Психея мов літак,
Рече: «І де ж ти, вбіса, був, хлопак?»
А я жив як зомбак
Як колись в журналі бачений чувак

Та я втечу
З вогню й води, з мідної труби
І я втечу
Прийми ти мене з опіатів барлоги
Люби, відлюби, без застороги
Все що захоч тобі віддам
Лиш не кидай,
Мені потрібна ти.

Я шлях знайду

Повсюди не свій, та влився у стрій,
Бо хотів.
Так хотів життя з обкладинки,
Де людям промивають мізки.

Я шлях знайду
І зрушу я гори.
Пекло пройду,
Та шлях я знайду.
Переможу я соціальний дурман,
І нехай охопить нас любові аркан.
Забирай мою душу — мені не шкода,
Бо з тобою йду я до кінця.

Політизоване те, політизоване се,
Політизоване навіть наше небо ясне.
Політизовані всі, байдужі також,
Навіть ті, хто політику мали в повздовж.

Якось здивався з Психеєю я,
Вона кричить: «Де ти був, чортяко така!?»
Я жив своє трикляте життя,
Що диктувала обкладинка.

Я шлях знайду
І зрушу я гори.
Пекло пройду,
Та шлях я знайду.
Переможу я соціальний дурман,
І нехай охопить нас любові аркан.
Забирай мою душу — мені не шкода,
Бо з тобою йду я до кінця.

Псих-ея,
Псих-ея,
Псих-ея, хея-хея-хея.
Псих-ея,
Пара-псих-ея,
Псих-ея, хея-хея-хея.
Якось здібався з Психеєю я,
Вона кричить: «Де ти був, чортяко така!?»
Я жив своє трикляте життя,
Що диктувала обкладинка.

Та шлях я знайду,
Хоч й пекло пройду.
Якось здібався з Психеєю я,
Вона кричить: «Де ти був, чортяко така!?»
Я жив своє трикляте життя,
Що диктувала обкладинка.

Та шлях я знайду,
Шлях я знайду.

Переможу я соціальний дурман,
І нехай охопить нас любові аркан.
Забирай мою душу — мені не шкода,
Лишень моєю будь,
Ти — моя суть.

Був розбитий, упав до дна,
А тепер ожив знов сповна.
Зав'язаний, затягнутий,
У світ, що здавався закутим.
Прямо зі сторінок тих,
Де живуть, як зомбі, без мрій.

Але я виходжу, я йду,
Хай буде вода чи вогонь на шляху.
Я виходжу, зустрінь мене там,
Де морок ховається по кутках.
І люби мене сильно, як можеш,
Забирай все, що хочеш, бери.
Я лиш твій пост-людський чоловік,
Що не втратив своєї мети.

Політизоване навіть святе,
Політизоване й те, що просте.
Політизований кожен із нас,
Хто відмовився жити в їх час.

Але ось Psychea летить,
Каже: «Друже, де ти був стільки літ?»
Я жив, наче тінь у п'ятні,
Як зомбі у власній весні.
Та я виходжу, я йду,
Крізь воду, вогонь і біду.

Psych-ea, Psych-ea, heya heya heya,
Para-Psych-ea, heya heya heya.

Одного дня Psychea прийде,
Скаже: «Друже, де ж ти, ну де?»
Я жив у журбі,
Як зомбі у світі глухім.
Але я виходжу, я йду,
Зустрінь мене там, де темні світи.
І люби мене, сильно, як можеш,
Та тільки не кидай, прошу, не зникни.